

191. САД И НЕКАД

(На глас бр. 146. и 180.)

1. Хвалите Бога, кој' љубите Христа,
Слав'те Му дела, јер је веран Он!
Господа слав'те, кој' нас жарко љуби
И свагда срета новом доброто!
Он љубав, милост Својим указује,
Спасење даје, задовољство с' тим;
С' њима се жели здружити за свагда,
Блаженство неба Свога даје свим.
2. О љубите Га ви, заветна чеда.
Кој' сте умрли греху, свету том,
У смрт Његову, тог Победитеља
И крштењем сте погребени с Њим',
Он из љубави принесе крв, живот
За помирење греха наших ту,
Он пробуђује нас на живот нови,
Пружа нам Своју љубав, милост сву.
3. Ти си, Господе, оставио нама
Леп пример, коме следујемо ми:
Љубављу Твојом посве нас обузми,
Да крст Твој радо поднесемо сви!
Сладост је права страдати за Тебе,
Ти у нам' живиш, ми смо Твоји сви;
Ти ћеш кроз патњу сам нас приправити
За славу; - О како смо блажени!

4. За то сви скупа, Христа ученици,
На ново с' Спасу предајте сасвим!
Здруж'те се верно, нек љубави пламен
На ново пламти у срцима свим;
У Њему љуб'те и члане скупштине,
Што за невесту Себи избра Он!
Он и нас љуби и браћом нас зове,
И нас приведе сад народу Свом.
5. Он за Свој народ и нас ће признати
У оном' дану суда великог,
Пред Оцем Својим Он ће нас признати:
Од Њег'ве љуб'ве ништ' не двоји ког'!
Дивна л' ће тада радост за нас бити,
Кад се у слави женик јави тај,
И нас скупштину, кад са Собом споји
У вечности: тад' биће тузи крај!
6. Вечна ћ' милина нас тад' овенчати,
Венац живота невестин је крас,
Црнину, подсмеј и тугу и сузе
Претворит' ће у вечну славу Спас.
Збиће се оно, што с' надамо вером,
Вид'ћемо Оног, ког нам љуби груд;
Живота извор отвориће с' тада,
Бистро и јасно протичући туд.
7. Исуса Цара гледаћемо нашег'.
Од ког' ће бежат' земља и небо,
Пред ким' с' поклања сва војска небеска
Са поштовањем и страхом смерно.
Свако колено мора ће с' поклонит',
Кад се Он јави за тај страшни суд,
Где ће се Онај к'о судија, јавит',
О ком' с' презрењем свет говори худ.
8. Тешко тад' свима, кој' Му реч презиру,
И сад безбрижно ругају се том,
Тежећ' за новцем, за чашћу, за слашћу,
И Христјанина држе будалом.

Како л' ће с' тада осветник појавит',
И њима платит' за сва дела зла!
Тада ће видит' да безумни бише,
Ходећи путем, где је пропаст сва.

9. Тада ће смеј им у плач се претворит',
Радости њиној учиниће с' крај,
И шкргут зуба тамо престат' неће,
Вечно кајање биће мука, вај.
Њин црв, зла савест, неће изумрети,
Вечита ватра мучиће им дух,
Сејат' у тело то пропаст доноси,
Тешко том, који не сеје у дух!
10. О благо нама, ак' у сузам' овде
Сејемо семе за вечност тиху,
Ако не пазећ' на подсмеј злотвора
Патњу, крст, ругу поднесемо ту;
Тад' вере усев зеленит' ће с' вечно,
Штоно га некад посејасмо ми,
Радости неба некад ћемо пожњет',
Влатови тада биће пуни сви.
11. Радости пуна биће жетва наша.
Семе нам својски ваља сејат' сад;
Награда ћ' бити у Очином дому,
Мирно подносит' ваља бол и јад;
Небесна радост там' ће трајат' вечно,
Земаљски бол ће там' уминути,
Овде сејемо с' плачем и сузама,
Там' ћемо жњети с' вечном радости.
12. Путници мили, другари у вери,
Настав'те дјелат' за Бож'је царство!
Мол'те се, бор'те с', и делајте сложно,
Жетве ће наше доћи дан скоро!
Гледните само - поље нам се бели,
Смоковно дрво пупке тера већ,
Устајте збират'! ко је лењ на жетву,
Тај неће венац код Господа наћ'.